

גליון רמ
פקודי-החדש
חשפ"ה לפ"ק
שנה ה'

בהדרגה

אור העבודה
הפנימית בדרך
הבעש"ט הק

אש
החסידות

י"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

דוקס לעני' הגר' משה ב"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

"עליית העולמות"

טועמיה: ענין עליית העולמות שנעשה בקבלת שבת על ידי כח מחשבתינו

נר על הראש

מסילות ללב: כל אחד יכול לזכות לנר על ראשו

"ערך עצמי"

אש העבודה: מה אני עונה לעצמי? מדוע פלוני יותר מוכשר ומצליח ממני?

מפתח של פרנסה

תנו רבנו מעשה: ה'תפארת שלמה' מחלץ את העני מהנושה החצוף ומשפיע שפע רב

דבר המערכת

לעורר ליבנו לאהבתו אותנו!

"חודש ניסן הוא חודש של עליית הקדושה עד לאחת, ולזה נקבל יקנה בן אדם קדושה". (נעים מגיד)

גורל קדושת חודש ניסן מפורש בספרי החסידות לרוב, והם מלאים וגדושים בהארת אורו הנשגב. אולם, נתמקד בנקודה מרכזית אחת: חודש ניסן הוא זמן בו אנחנו מקבלים שפע אדיר של אהבה! לכל השנה כולה.

בדרך כלל, עמל האדם כיצד לעורר את אהבתו אל הבורא: איך ארגיש את אהבתי? כיצד אוכל לקיים את מצוות אהבת ה' בראוי? אולם, ישנו רובד נוסף באהבת ה' אשר עשוי להקל על העבודה הזאת – והוא, ההתבוננות באהבת ה' אלינו.

העצה הנפלאה שמוכנת בספרים הקדושים היא לא רק לעורר בלבנו אהבה אל הש"ת, אלא להרגיל את נפשנו להרגיש את אהבתו אלינו. להפוך ולגלות בכל דרך את נילוי אהבת ה' ולהפעיל את הלב להכירה בה. ופשוט הוא שכאשר אדם מלא בהרגשה שהקב"ה אוהב אותו אהבה אין קץ, הרי שממילא, באורח טבעי, תתעורר בו אהבת ה' בחזרה.

ונקודה זו יש בה גם סגולה נפלאה לכל מצבי ההתמודדות שבחיינו של האדם – בין אם בקשיים, בניסיונות ובמצבים שאינם נעימים. פעמים נדמה כי הקב"ה דוחק את האדם ומסתיר פניו מנו, אך מי שהתרגל להרגיש בליבו את אהבת ה' אליו, גם ברענים כאלה אינו מתערער.

כי כשנזכר האדם ב"אוהב עמו ישראל" – אותה אהבה שאינה פוסקת לעולם, וכן, בעת אמירת "אהבת עולם" או "אהבה רבה" בתפילה, הוא עוצר ומתבונן, נגרש בליבו הרגשות נפלאות, חודר אל עומק ידיעת אהבתו של ה' אליו – אהבה נצחית שאין לה שיעור ונבול, עד שחייא למעלה מכל דבר שבעולם.

ומכאן, כאשר הוא עוסק עצמו בטליות – אין הוא רק משליך חושים למעלה ולמטה, אלא מתבונן תחת צל כנפי אב הרחמים, מתעטף כולו בבגד החמלה האלוהית, ומסגר עצמו בחיקו של אביו הרחמן הגדול.

לסיכום: באהבת ה' יש שני חלקים – לא רק לעורר את אהבתו אלינו, אלא גם להיות ולהרגיש בליבנו את אהבתו אלינו.

ויהי רצון שנוכל לקנות קדושה נפלאה זו בחודש ניסן, ולקחתה עמנו לכל השנה כולה.

א פרייליכ' און א לעבטיג' שבת
ידידים – ישעיה יצחק פרידמאן
י"ר ממלכת "אש החסידות" העולמית

"כזה ראה וקדש"

מה השיב הקב"ה למשה רבינו כאשר נתקשה במולד הלבנה, ולא הבין מדוע נגזר על יהודי להתמודד עם עליות וירידות

נהורא מעליא

לכאורה היה צריך להיות להיפך, שכלל שהיא מתקרבת יותר אל השמש, אורה גדול יותר. אבל במציאות נעשה להיפך, שכלל שהיא מתקרבת יותר נחלש אורה יותר ויותר, וככל שהיא מתרחקת כך נגדל אורה יותר.

כי ככל שהיא מתקרבת יותר אל השמש, היא מכירה יותר שאין לה מעצמה כלום אלא הכל בא אליה מהשמש.

ולכן דוקא בנקודת המולד, כשהלבנה נמצאת בחידושה ואינה אלא נקודה קטנה ובלתי מורגשת, באותה שעה היא נתפסת ביחוד השלם עם השמש, 'שחורה אני' ונאווה, קדרותה וחשכותה מעידים בה כי אינה כלום, ואז היא מבוסלת לגמרי אל שורשה, ודוקא אז מקבלת את כוחה ואורה למשך החודש הבא, והיא מתגדלת יותר ויותר עד שבמחצית החודש היא מתחילה לחזור שוב אל שורשה.

וכן לגבי נפש האדם, שהיחוד והדבקות הגדולה ביותר של האדם עם קונו הוא דוקא בשעה שהוא חשוך ואפל, אין בו שום רגש דקדושה, אינו מרגיש משיכה לתורה ולתפילה, לבו מר עליו ונפשו קדורנית, ואז מגיע להכרה שכל מה שהצליח להתעלות עד כה אינו כלל בזכותו אלא בסייעתא ממרומים, והוא עצמו אינו מסוגל כלום ואינו יכול כלום, יש רק כח אחד ויחיד בעולם שעשה ועושה ויעשה, ומבלעדיו אין כלום. וכאשר מתחבר אל שורשו האלוהי, הוא מקבל חיות מחודשת לעבוד את בוראו.

לכאורה היה עדיף יותר אם היינו משכימים כל יום עם 'מוחין דגדלות', מתפללים כראוי, לומדים כהוגן, מתנהגים בהתרוממות הדעת. אבל בפועל נמצא האדם רוב העתים עם מוחין דקטנות, כאשר לבו בל עמו וראשו סתום ואטום, אין בו משיכה לשום דבר דקדושה, והוא עומד ותמה: רבונו של עולם? מה זאת עשית לי, הסתרת פניך הייתי נבהל, מה איכפת לך שאהיה כל הזמן רק בעליה ורק בהתרוממות, למה לי כל הנפילות הללו?

גם משה רבינו היה עומד ותמה על הדבר הזה, 'נתקשה משה במולד הלבנה', למה ישראל שנמשלו ללבנה צריכים תמיד עליות וירידות ללא הפסק, כדוגמת הלבנה שיש בה מיעוט ועליה, סתירה ובנין.

אך הקב"ה אמר לו: 'כזה ראה וקדש', דוקא מהלך זה של עליות וירידות גורם לאדם להתקדש אל בוראו. כי אילו לא היתה הלבנה מתמעטת בכל חודש, לא היה לה מהיכן לידע שכל אורה בא מהשמש, אך כיון שמתמעטת – פוגשת היא את השמש המאיר אליה את אורו, ומכירה שאין לה מעצמה מאומה – 'לית לה מגרמה כלום'.

להרחבות ומראי מקומות, ראה "אש המועדים" - ד' פרשיות

אילו היתה הלבנה עומדת תמיד באותו מצב, ללא התחדשות, ללא מיעוט וריבוי, והיה מגיע אחד ואומר שהלבנה אין לה אור מעצמה וכל אורה הוא רק מהשמש שעומד במרחק של רבבות אלפי פרסאות ומאיר לה מרחוק, היינו מביטים עליו כמתמיה.

אך כיון שמתחדשת בכל חודש, ומתרבת ומתמעטת, מיד מתחילים לחשוב מהי סיבת הדבר, מדוע הלבנה מתמעטת ומתגדלת, ומיד מגיעים למסקנה שהלבנה אין לה מציאות בפני עצמה, וכל מציאותה היא מהשמש המעניק לה אור בכל רגע.

הווי אומר: חידוש הלבנה המתחדשת בכל חודש, גורמת לה להכיר שאין לה מעצמה כלום אלא כל אורה נלקח מהשמש. והראיה לכך, שהרי אורה מתמעט ומתרבה משום שמתקרבת אל השמש ומתרחקת ממנו.

וכן הוא לענין הבריאה, שנחשבת כמו הלבנה כלפי הבורא שנרמז בבחינת שמש. כי אילו היו לפתע מסתלקים חלקים שלמים בבריאה, ומדינות שלמות היו נעלמות לפתע, ואח"כ שוב מופיעים ומתחדשים, היינו רואים במוחש שהקב"ה בורא כל רגע את עולמו 'יש מאין' מוש, ולפעמים עולה ברצונו להחיות מדינות אלו, ולפעמים לא עולה ברצונו להחיות ולקיים אותם, ולכן נעלמים מדינות שלימות.

אך כיון שה'עולם' מלשון העלם, וברא הקב"ה את עולמו באופן שנוכחותו וחיותו התמידי בעולם יהיה מוסתר, לכן ברא את העולם שהכל ישאר על עמודו, ההרים והגבעות נשארים תמיד על קיומם, השמש זורח תמיד בבוקר ושוקע בערב, חק וזמן נתן להם שלא ישנו את תפקידם, ורק 'ללבנה אמר שתתחדש' כי הלבנה היא הניצוץ היחיד במערכת השמים שמעידה על התחדשות העולמות בכל רגע.

לא זו בלבד, אלא ירידת הלבנה והתמעטותה עד שנעלמת בתכלית הירידה, זו היא נקודת המולד, שם מתחברת עם שורשה, ומתוך עומק השפלות בוקע אור חדש שיתרחב יותר ויאיר במשך החודש הבא.

על כן נתקדש 'ראש חודש' שהוא נקודת הראשית של החודש. כי מן הראוי היה לחגוג את שמחת החודש בחמשה עשר לחודש, כאשר הלבנה נמצאת במלוא תוקפה, סהרא באשלמותה, מושלמת לגמרי בלי שום פגם וחסרון. אלא שדוקא אז היא במלוא חסרונה ומרוחקת ביותר ממקור אורה, היא אכן נמצאת במלוא פריחתה וגדילתה, אבל גם במלוא ריחוקה משורשה, כי כן הוא סדר הדברים שכאשר עומדת בתכלית הריחוק מהשמש אז יתראה לנו כל חלקה המאיר.

מבקש להשפיע?

הלהבה הפנימית בוערת בך ללא הפסקה?
אש החסידות יוקדת בך ואתה חפץ להבעיר כל נשמה?

אל תחזיק טובה לעצמך!

פרטים בקרוב...

מפתח של פרנסה

מול פני הצדיק עמד שמעלקא, ובבכי תמרורים תינה את מצבו הקשה.

זה שנים רבות מאז זכה שמעלקא לברכת ה' ששרתה בעסקיו, עד שנמנה עם נגידי קראקא. סמוך לכיכר של הרובע היהודי עמד בית מסחרו שרבים התדפקו על דלתותיו. אך לאחרונה נאחזו עסקיו בסבך, עד שאיבד ממון רב, והוא עמד בפני פשיטת רגל.

ניסה שמעלקא להציל את העסק, הלך ולווה כספים מאת ידידיו ומכרו סוחריו ונגידי העיר. הללו שהכירוהו כסוחר הגון, הואילו להלוות לו סכומים נכבדים. אך למרבה הצער גם ההלוואות לא הצליחו להעמידו על רגליו, והוא טבע בים של חובות.

בבוקר בהיר אחד חלפה השמועה בעיר, כי שמעלקא פשט את רגלו. ידידיו המלווים שהפכו לנושים, רצו מבוהלים לבית מסחרו, ומשראו כי אמת הדבר, רוקנו את החנות מכל הסחורה, אך עדיין לא היה בכך לכסות את חובותיו.

אדם אחר במצבו היה נמלט בחשאי מן העיר מיראת הנושים. לא כן שמעלקא, שישר והגון היה, והתכוון לעמוד בהתחייבויותיו. אך הנושים הנואשים דרשו את כספם תיכף, ללא עיכוב.

חיוו של שמעלקא הפכו לסבל נורא. נקישות רועמות וצעקות מאיימות החרידו את ביתו מדי יום, והנושים ירדו לחיוו. אך שמעלקא לא התייאש. הוא נפגש עם כל אחד מהם, וניסה להתחנן שיוותרו לו במקצת. גם עסקני העיר וגבאי הצדקה נחלצו לעזרתו, ודיברו על לב הנושים. ואכן נתן ה' רחמים בלבבותיהם, והם הסכימו להתפשר עמו לפי שעה.

כולם הסכימו להתפשר, מלבד אחד, שרגא הנגיד.

מגדולי עשירי פולין היה שרגא, שההצלחה תמיד האירה לו פנים, אך לבבו היה אטום למדי. כשיניסה שמעלקא לרכך את לבבו, עלה עשן באפו של שרגא, פניו האדימו והוא טרק בפניו את הדלת. אף משבאו אליו גבאי הצדקה, התפרץ עליהם כלבת-אש: "הראיתם בן בליעל שכזה?!" הלך ולווה סכומי עתק מתוך ידיעה שעסקיו ניצבים בפני קריסה, וכי שותפים אתם לעוול שכזה?!"

שרגא לא הסתפק בכך, ואף הלך ותבע את שמעלקא בערכאות.

משראה כי כלתה אליו הרעה מאת שרגא, קם שמעלקא ויצא לראדאמסק, אל הצדיק רבי שלמה הכהן מראדאמסק ז"ע - ה'תפארת שלמה', שעליו העיד הרה"ק רבי חיים מצאנז ז"ע: "הדברי חיים", כי מן השמים הפקידו בידיו את המפתח של פרנסה.

"רבינו" קרא שמעלקא בדמעות. "יכולתי מכבר לעמוד על רגלי, אלמלי אותו יהודי שלופת אותי בגרוני ומונע ממני להיחלץ מן הסבך".

האיר הצדיק את פניו: "אל דאגה שמעלקא! בעוד ימים ספורים אבקר בעירך, ושם אשתלל בעזרת ה' עבורך".

שמעלקא חזר העירה רגוע יותר. הוא פנה מיד ל"שטיבל" של חסידי ראדאמסק, ומיד הרגיש בתכונה הרבתית ששררה שם. "מה יום מיוממים?" שאלו שמעלקא. "רבינו הקדוש עתיד לבקר בעירנו בעוד ימים ספורים!", סיפרו לו החסידים ברגש. "לכבוד מה בא הרבינו?", המשיך ושאל. סיפרו לו הללו: "הרבי נוהג לנסוע רבות לעיר ליזענסק, לפקוד את הציון המצוינת של קודש הקדשים הרבי ר' אלימלך ז"ע, שעליו הקים רבינו את האהל. רבינו דבוק מאד למקום הקדוש הזה, ומשום היותו כהן, אף הקים לעצמו בקתה מול בית העלמין, לשם מגיע רבות להתבודד ולעסוק בעבודת ה' מול הציון. ומאחר וקראקא שוכנת על הדרך שבין ראדאמסק לליזענסק, זה כבר שנים שאנו מפציצים רבינו שיעצור בדרכו לביקור בגבולנו, ותמיד היה מתחמק. הפעם, משום מה, שלח אגרת משמחת כי הואיל לבקשתנו, וכי יעצור כאן בדרכו לביקור בן יומיים..."

עליית העולמות (א)

במזמורי 'קבלת שבת' נעשה 'עליית העולמות', ואנו מתחילים לעלות מעולם העשיה לעולם היצירה - כפי שיתבאר בפרקים שלפנינו שהכל נעשה אצלינו במחשבה במדרגות הדביקות האלוקות.

דהנה כאשר יצר הקב"ה את עולמו, לקח כביכול את האות ה' וצירף אותה לאות ר', ומכך נשלם החומר של 'הר'. עוד לקח כמות של 'חסד' וצירפה אל כמות אחרת של 'גבורה', צירפן זו בזו, צר מהם עיסה, ומכך נוצר הצורה של ה'הר'. ועל דרך זה גיבש כביכול את הגוון והצבע של ההר, לקח גוון לבן וגיבל אותו עם גוון שחור, ומכך נוצר גוון חום של ההר.

זהו השלב של 'עולם היצירה', בו רואים רק אותיות, מידות, גוונים, קולות והרגשים.

לאחר שהושלמו כל פרטי הבריאה בעולם המידות, הוציא הקב"ה את הבריאה לשלב המעשה בפועל, וכל אותם פרטים שהיו מוכנים עד כה בעולם המידות, יצאו מרוחניות לגשמיות, והושלמה הבריאה הגשמית שלפנינו.

דברים אלו מפורשים בתורה ובמאמרי חז"ל שהיה הקב"ה בורא עולמו ע"י כ"ב אותיות, וכל 'ספר יצירה' מיוסד על חלק זה של 'עולם היצירה' שהבריאה מורכבת מל"ב נתיבות חכמה, שהם כ"ב אותיות התורה שמהם מורכב חומר העולם, ועשר ספירות שמהם מורכב צורת העולם, וכן שאר היסודות שמהם מורכבת הבריאה שלפנינו, וכדרך שאמר המגיד ממעזריטש זי"ע קודם פטירתו שאינו רואה את הבריאה, אלא רואה אותיות בלבד.

כשנזכר בספרי החסידות שעולים ל'עולם היצירה' אין כאן הכוונה שאנו באמת זוכים לעלות לעולם הרוחני והנעלם הזה, עולם המלאכים, כי אנו כה דלים ושפלים, קרוצי חומר. אלא הכוונה היא שבתוך העולם שלפנינו - 'עולם העשיה' יש ארבעה עולמות פריטים - 'אצילות בריאה יצירה עשיה', הנקראים אבי"ע דעשיה, ולשם אנו עולים כעת ב'קבלת שבת', אל עולם היצירה שבתוך העשיה עצמה.

מלבד זאת, הנה נודע כי לפי הבעש"ט הק' אין העליות נעשות אלא אצלינו, בתוך המוח. כל העולמות העליונים וכל יחודי הספירות - הכל מתרחש אצלינו - במחשבה, וכפי שיתבאר אי"ה בהמשך הפרקים שלפנינו, שהעולמות כולם נכללים בקומת האדם והוא עולה בכח מחשבתו מעולם לעולם.

וכה מובא בספר **אור האמת** (מג:): פעם אחת היה הרב הבעל שם טוב זי"ע מוכיח לאדם אחד על מה שדיבר בקבלה ברבים, והשיב לו האיש מפני מה מר גם כן דורש קבלה ברבים, והשיב לו הרב **אני לומד את העולם שיבינו שבעולם הזה ובאדם גם כן שייכים כל הדברים שנאמרו בספר עץ חיים**, ולא שאני נותן להבין את הרוחני שכתב בעץ חיים, אבל מר דורש כל הדברים ככתבן בספר עץ חיים, אם כן אתה עושה מרוחניות גשמיות, שאין הפה יכול לדבר למעלה בעולם הרוחני. ע"כ.

שמעלקא הסתיר את חיכוכו.

כעבור ימים ספורים צהלה העיר כי גדול בקרבה קדוש ישראל. כולם יצאו לקבל את פניו, בתוכם שמעלקא שהתלהב מאד, ואף הצליח להיחזק לאכסניית הצדיק ולקבלו לשלום.

עודו עומד לפניו, שלח ה'תפארת שלמה' את משמשו לקרוא לשרגא הנגיד. אלא שהעשיר ענה עזות: "אמור לרבך שאין לי שום עסק עמו..."

בינתיים הגיע רבה של קראקא - הגה"ק רבי שמעון סופר זי"ע, לבקר את האורח הדגול. בתוך שיחתם פנה אליו ה'תפארת שלמה': "קראקא'ווער רב! שמוא תדעו לאיזו תכלית נבחרתם לכהן כרבה של קראקא? לא כדי לפסוק הלכה למי שתחב כף חלבית לקדירה של בשר, אלא לדאוג לשלום ולטובתם של ישראל, ולהמשיך בעבורם שפע רב! כל צדיק שאינו ממשיך שפע ברכה לישראל, לא צדיק הוא! שכן דרשו חז"ל (קידושין מ, א) את הפסוק (ישעי' ג, י) 'אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו: וְכִי יֵשׁ צִדִּיק טוֹב וְיֵשׁ צִדִּיק שְׂאִינוּ טוֹב? אֲלָ טוֹב לַשָּׁמַיִם וּלְבָרִית וְהוּא צִדִּיק שְׂאִינוּ טוֹב'. והוא תמוה, אם רע הוא לבריות כיצד נקרא 'צדיק'? אלא מאי, הכוונה לצדיק כזה, שמרוב דביקותו בבוראו אינו שת לבו להמשיך לבריות שפע של גשמיות, זהו צדיק שנקרא רע..."

ואז פנה ה'תפארת שלמה' ולחש באוזנו של הרב אודות פרשת הנגיד החצוף. רבי שמעון הזדעזע, ושלא את משמשו להבהיל את שרגא. אך גם אליהם ענה הלה בחוצפה: "אין לי כל עסק עם הרבי האורח".

למחרת שיגר ה'תפארת שלמה' בפעם השלישית את משמשו, והזהיר כי אם יסרב שוב, עלול הוא להתחרט. אך גאוותו של שרגא לא נתנה לו לחזור בו.

משתמו ימי ביקורו של הצדיק, נקבצו המוני יהודי העיר ללוותו בכבוד, ואף רבי שמעון בא ועלה על מרכבתו של האורח. לפתע, פרצה המולה. אל תוך ההמון חדרה מרכבה הדורה, מתוכה הציץ שרגא וקרא בתחנונים: "יהודים! אמרו לרבי כי מבקש אני להיפגש עמו..."

ויהי לפלא. מעטים ידעו כי שעה קלה קודם לכן התרגשה על שרגא משלחת מלאכי רעים, בדמות פחדים אימיים, שמילאו אותו חרדה גדולה.

משבאו וסיפרו ל'תפארת שלמה' הורה לעצור ולפלט דרך לנגיד. שרגא עלה למרכבה, והצדיק לא דיבר עמו מילה אלא אותה לו לשבת על הספסל ואז פנה ואמר לרבי שמעון: "קראקא'ווער רב! הלא נודע כי נחלקן רבותינו הקדושים זת"ע 'הרבי מלובלין והמגיד מקאנזין. המגיד סבר כי 'יאה העניות לישראל', בעוד שהרבי סבר כי העניות מציקה לאדם עד שהוא שוכח תפקידו בעולם, ולכן טובה העשירות לישראל! דעתו היא כשיטת הרבי מלובלין, אך בעת הצורך, במקרה יוצא מן הכלל, יודע אני גם להפוך את השיטה..."

שרגא נבעת לשמע דבריו הנוראים של הצדיק. תיכף שלף מכיסו בידים רוטטות את שטרי החוב של שמעלקא ומסרם בידי ה'תפארת שלמה'. "עשו בהם כטוב בעיניכם", אמר וביקש: "סלחו לי על שאיחרתי לבוא".

נטל ה'תפארת שלמה' את השטרות וקרע אותם לגזרים, ואז נפרד לשלום מהנגיד ויצא את העיר.

והיה הסיפור הולך וסוער בכל רחבי פולין, והחסידים היו מסביבים, כי מאחר ולקח נגיד זה את הכסף לצד אחר, "וישמן ויבעט", עד ששכח מי הנותן לו כוח לעשות חיל, אבד את בטחונו בה'. ואולם, משחור בו, סובב לו הצדיק בחזרה את המפתח של פרנסה לטובה, וכמובן שגם שמעלקא חזר והתעשר עשירות מופלגות.

לרגל הילולת ה'תפארת שלמה' מראדאמסק זי"ע - ע"ח ניסן ע"פ: 'נפלאות התפארת שלמה'

"השמה בחלקו" (ג)

"אין הבדל בפנימיות בין הצדיק לאדם פשוט, שניהם דבוקים באותו רבונו של עולם, והקב"ה אין בו חילוקי דרגות"

הרי הוא רוצה להתקרב להקב"ה, מה הוא אשם שאין לו את הכשרונות ואת הכוחות?

התשובה היא שהקב"ה נתגלה על הר סיני לכל אחד מישראל בפרטות ואמר לו בלשון יחיד 'אנכי ה' אלקיך'. הקב"ה אין בו חילוקי דרגות, לית שינוייא בהאי עתיקא, הוא שוה ומשוה קטן וגדול כאחד. אותו רבונו של עולם שהתגלה למשה על ראש ההר הבורע באש, התגלה גם ליהודי הפשוט שעומד מרחוק.

הדבר דומה לכח העלקטרי הזורם בתוך כל הכלים באותה איכות ואין שינוי ביניהם אלא מצד הכמות. כלי גדול שיקבל כח קטן לא יוכל לפעול, ואילו כלי קטן שיקבל כח של כלי גדול ישרף תיכף מחמת ריבוי האור, אך עצם איכות האור שוה בשניהם.

על דרך זה אין הבדל בפנימיות בין הצדיק העובד את אלוקיו בהשגות גדולות ועמוקות לאדם פשוט העובד כפי כוחו בחלק המעשה, שהרי שניהם דבוקים באותו רבונו של עולם, והקב"ה אין בו חילוקי דרגות, מעלה ומטה שווים לפניו. על כן כל אחד בכל מקום שנמצא - יכול להתדבק ממקומו אל הקב"ה. לא בשמים הוא, ולא במרומי מרומים. אלא סובב וממלא כל עלמין, את השמים ואת הארץ אני מלא נאום הוי"ה.

אלא שההבדל הוא מצד נפשות ישראל, כי יש נפש משכלת שיכולה להבין ולהשכיל, וכל מחשבתה היא במושכלות ובעומק החכמה, הנה בעל נפש כזה אינו יכול להסתפק בלימוד פשוט ואינו יכול להגיע להתפעלות והתרוממות על ידי מעשים פשוטים, אלא צריך לעסוק בתורה ולעבוד במושכלות כפי מיסת נפשו בעומק החכמה. אבל אדם פשוט שאינו מסוגל להעמיק כ"כ, מתדבק באותה תורה ובאותו נותן התורה ממקום מושבו בירכתי בית המדרש בלימוד המתאים לנפשו.

יסוד גדול כתב השפת אמת (פר' בשלח, תרל"ט): אמרו חז"ל 'אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים'. האמת מי שדבוק בשורש האחדות אין חילוק והפרש בין רב למעט. כי בנקודה אחת יש הכל. עכ"ד.

זהו אחד מהתנאים לקנין התורה - 'המכיר את מקומו', כי כל אחד לפי כלי נפשו - כך שורה אור האלוקות בקרבו. יש שנוטה למידת האהבה ומתפעל מטובתיו וחסדיו של הקב"ה, ויש שנוטה למידת הגבורה, ואצלו נתפסת עבודת ה' באור הגבורה ללחום מלחמת ה' ולהתגבר על יצרו, ולא משום שיש חלילה כמה גוונים באור האלוקי, אלא להיפך, משום שאלוקותו ית' לית ביה גוון כלל, ומשום כן מתגלה לכל אחד כפום דמשער בליבו, לפי מהות נפשו ותכונותיו.

וכתב הרמ"ק (הקדמת שיעור קומה פט"ז): הנה שפע נבואי הכל אחד, אמנם הנביאים אין בחינת נשמתם אחת, לכך כל אחד ואחד צופה במציאות נשמתו, כפי הנהגת אותה המדה שהוא אחוז בה. לפיכך מהם רואים בפחד ברית, מהם בנחת כמדבר איש לרעהו.

את עצמו ללמוד, אבל כל זה מדובר על עצם הלימוד, שבתחילה צריך להתגבר על הנפש העצילה שאינה רוצה להתעמק ולהכנס לחשבון הדברים, אך לאחר זמן צריך להרגיש טעם בלימוד, עריבות וחשק התורה, והרי התורה מתוקה מדבש ונופת צופים, ומי שבכל זאת נתקע ואינו מוצא טעם בלימודו - אין זה אלא שלא מצא את חלקו הנכון בתורה והוא מחפש ללמוד את החלק של החבר, ואחר כך מתפלא מדוע אין לו חשק בלימודו.

זהו איפוא מצות הגבלה שנצטוו ישראל קודם מתן תורה - להכיר את מקומם הראוי ולא לעבור את המחיצה שהעמידו להם. משה רבינו יש לו את המקום שלו, אהרן את המקום שלו, הכהנים, הזקנים, כל אחד יש לו מקום משלו, ועל כל אחד מוטל להכיר את מקומו הראוי והנכון שנתנו לו מן השמים לפי שורשו ותיקונו.

"אותו רבונו של עולם
שהתגלה למשה על
ראש ההר הבורע
באש, התגלה גם ליהודי
הפשוט שעומד מרחוק"

וכתב ה'שם משמואל' (במדבר תרע"ד) בזה הלשון: מצות הגבלה שלא ייהרסו אל ה' לראות, והגיד כ"ק אבי אדמו"ר זצלה"ה שבכלל זה שלא להסתכל כל אחד למעלה ממדרגתו, והוא מצוה מתיחסת למוח והשכל, ומצות פרישה היא להתרחק מכסופין דהאי עלמא.

על דרך זה מצינו בבית אהרן (פר' אמור) וזל"ק: כל אדם מישראל צריך לשמור את עצמו שלא יצא מגבולו הן למטה ח"ו והן למעלה ממדרגתו, ובלא זה לא היה באפשרי לקבל התורה. לזאת הזהיר הקב"ה לישראל קודם מתן תורה שיהיו בלימוד את עצמם. והמה שלשה ימי הגבלה: אחד שלא יפול ממדרגתו. ואחד לילך בדרך הממוצע. ג' שלא לעלות למעלה ממדרגתו.

אנכי ה' אלקיך - בפרטות

איך באמת אפשר למנוע מיהודי שיש לו רצונות עצומים להעפיל ולעמוד ליד משה רבינו על ראש ההר ליד הקב"ה, ולומר לו, ר' יוד, עמוד ממרחק, עצור את השאיפות שלך, ולך תעמוד בריחוק של כמה פרסאות,

המכיר את מקומו

אחד מארבעים ושמונה דרכים שהתורה נקנית בהם, הוא - "המכיר את מקומו" (אבות פ"ו מ"ו).

ואכן מצינו שלפני קבלת התורה נצטוו ישראל במצוות "הגבלה" שתופסת מקום נכבד בהכנה לקראת מתן תורתנו. הקב"ה מצוה שוב ושוב את משה רבינו להזהיר את העם במצוות ההגבלה - 'הגבל את העם וקדשתו', כי אכן קבלת התורה תלויה הרבה ביכולת האדם להגביל את עצמו למקומו המיוחד לו.

אחד מהקשיים המלווים את האדם להגות בתורה ולקנות את קניינה היא חוסר ידיעת מקומו. בשברון לב מביט על רעהו שמלא וגדוש בידיעות התורה, השני ניחון בהתמדה נפלאה, השלישי התברך בכח זכרון מופלא, ואילו הוא עצמו בקושי מתמודד על הבנת דף גמרא, ולא זו בלבד אלא שלאחר כמה ימים אפילו אינו זוכר מה למד.

מצד אחד יש להתאמץ ולהתייגע, שתהיו עמלים בתורה, לא להרפות ולהתעצל אלא להשקיע היטב בהבנה בעיון. אך מאידך יש לכל אחד להכיר את מקומו, כל אחד יש לו חלק בתורה - וזהו חלקו ונחלתו לפי שורש נשמתו.

אכן צריכים להתייגע בתורה, לעמול בתורה, אבל בד בבד צריך גם להתענג על עריבות ומתיקות התורה הנוגע לחלקו, כפי שמבקשים 'ותן חלקנו בתורתך' שלכל אחד יש חלק מסויים בתורה שזהו חלקו ונחלתו. וכה אמרו חז"ל (ויק"ד טו, ב): אפילו דברי תורה שניתנו למעלה לא ניתנו אלא במדה, ואלו הן: מקרא משנה תלמוד הלכות ואגדה. יש זוכה למקרא ויש למשנה ויש לתלמוד ויש להגדה ויש זוכה לכולן.

וראה שער רוח הקודש (לח): וכן נודע כי ד' מיני דרכי פירוש יש לתורה. וסימנם פרדס 'פשט' רמז 'דרש' סוד. וכל דרך מארבעה דרכים אלו יש בו 'ר' רבוא פירוש. נמצא כי כל נשמה ונשמה שבש' רבוא נשמות ישראל, יש לה דרך אחד בכל התורה, כפי בחי' שרש מציאות נשמתו הנקשרת בתורה. ולכן כל אדם מישראל יכול לחדש חדושים בתורה, כפי חלקו, מה שאין חבירו יכול לחדש. האמנם יש אדם כלול מכמה נצוצות חלקי הנשמות. וכפי מספר הנצוצות ההם. יכול לחדש פירוש בתורה. ולכן מרע"ה שהיה כלול מכל ישראל. ידע כל מה שתלמיד ותיק יכול לחדש. וזה סוד מה שאמרו ז"ל. מלמד שהיה משה שקול כנגד כל ישראל. עכ"ד.

מקום שלבו חפץ

הגם שבתחילת הדרך צריך לכפות את עצמו, כי הנפש אינה אוהבת להתאמץ וללמוד, וצריך להכריח

י"ל גליון שבועי מאת המשפיע שליט"א

בענין דרכי השגה ודביקות בדרך הבעש"ט וכן קונטרסים בעניינים אלו
ניתן לקבלו בכייל K0504127418@gmail.com

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות
בעריכת הרב פינחס שפירא שליט"א

ספר הקדוש עבודת ישראל

הרה"ק רבי ישראל בן רבי שבתי הופשטיין מקאזניץ זי"ע

נסתלק י"ד תשרי תקע"ה

בעיר קאזניץ שבפולין קבע את מושבו הגאון הקדוש רבינו ישראל הופשטיין ושם שימש כמגיד פטירתו החל להנהיג עדת אריות בקאזניץ, ומאז נודע שמו כהמגיד מקאזניץ. מאת 'הרבי רבי אלימלך' ירש רבינו את כח הלב, והיה ליבו מתגבר בתפילה לבוראו. כמסופר שהיה איש דל כח וחלש עד מאוד, עד כי היו נושאים אותו אל בית המדרש על מיטתו. אך מיד בהחילו להתפלל היה מתנשא כארי ונעמד על רגליו, ומתפלל בקול לבת אש ובכח גדול.

העידו עליו על רבינו כי בהגיעו למעזריטש כבר למד למעלה משמונה מאות ספרי קבלה.

בנוסף גאון גדול היה אף בנגלה וכן העיד עליו הגה"ק רבי חיים מואלזיץ זי"ע כי **"שוחח עמו בחילוקים ופולפול ומצא אותו בכל הש"ס מילה במילה עם לשון התוספות"**.

לאחר פטירת המגיד הגדול הסתופף רבינו בצילו של הרבי **רבי אלימלך מליזענסק** זי"ע, ולאחר פטירתו החל להנהיג עדת אריות בקאזניץ, ומאז נודע שמו כהמגיד מקאזניץ. מאת 'הרבי רבי אלימלך' ירש רבינו את כח הלב, והיה ליבו מתגבר בתפילה לבוראו. כמסופר שהיה איש דל כח וחלש עד מאוד, עד כי היו נושאים אותו אל בית המדרש על מיטתו. אך מיד בהחילו להתפלל היה מתנשא כארי ונעמד על רגליו, ומתפלל בקול לבת אש ובכח גדול.

רבינו מכונה על שם ספרו **"עבודת ישראל"**, אך חשוב לציין כי זהו אחד מתוך ספריו. מדף ספרים רחב ממלאים ספרי רבינו הכתובים בכל מקצועות התורה.

ספר בית ישראל על הש"ס, הערות על תיקוני זוהר וכתבי האר"י, נר ישראל ביאור על כתבי רב האי גאון בשם מ"ב וכתבי הר"י גיקטליא, ועוד ספרים רבים רחבים ועמוקים.

אמנם הספר מרכזי מתורת רבינו, אשר נתייסד להורות לבני ישראל את הדרך יכלו בה, הוא חיבור זה **"עבודת ישראל"** אשר בו נלקטו מאמרים מכתב יד קודש רבינו זי"ע, מאמרים המאירים ומבהירים את הדרך לבא לעלות בסולם העליה בית ה'.

המאמרים נכתבו באופן שווה לכל נפש, וגם אם באו במושגים עמוקים בדברי קבלה, הרי הם עניינים שבהקדמות קצרות ולב טוב נקל להבין.

את עבודת ההוצאה לאור ניהל נכד רבינו, הוא ניהו רבי אברהם אלחנן בן רבי מרדכי דוד מדאמבראווא זצ"ל. ועל הוצאת הספר סמכה ידם של גדולי הדור ההוא: חמיו - נכד רבינו **רבי חיים מאיר יחיאל (השרף) ממאגלינצא, החידושי הרי"ם מגור, רבי יצחק מוואראק והסב"ק מראדושיץ**. וכן מאת הדברי חיים **מצאנז והאריה דבי עילאי**. כל אלו מפליגים בגודל קדושת הרב המחבר. וכגון **"אמנם אשר עיני ראו גודל צדקתו ועבודתו של כבוד אדונו מורינו ורבינו הרב המגיד מקאזניץ נבג"מ... אשר לא ימוש מלהגות בתורת ה' יומם ולילה הן בנגלה והן בפנימיות התורה ומי יוכל להאריך בשבחו אשר לו דומיה תהילה וגדול חריפותו ובקיאותו... אולם גודל תמימותו אשר לא נח ולא שקט ממעשיו הקדושים הנסתרים אי אפשר להעלות על הכתב"** (לשון הסב"ק מראדושיץ).

ונסיים במתיקות לשון הסכמתו של הרה"ק רבי מרדכי דוד מדאמבראווא אשר כותב לבנו **"ואשר שאלת ממני גם הסכמתך, הקשית לשאלו בשגם גוף הספר אין צריך להסכמה משום אחד מחכמי זמנך, ותמה אני אם יש בדור הזה מי שיוכל להכריע את דבריו, הלא כל גדולי וחסידיו דורינו בפרט האקלים הלז המה תלמידיו או תלמידי תלמידיו..."**

ידידנו הנכבד העומד לימין המערכת בלו"ג הרה"ח ר' שלמה וויינער שליט"א
לרגל שמחת לידת הבת
בזכות הבעש"ט זי"ע ותלמידיו יזכה לרוב נחת
דקדושה ממנו ומכל יו"ח

ידידנו הנכבד הרה"ח ר' יונה נחמן שליט"א
לעילוי נשמת אביו הרה"ח ר' שאול דוד
בן הרה"ח ר' חיים אברהם משה ז"ל
נלב"ב כ"ד אדר תשפ"ג

ברכת מול חמה ולבבית שגורה בזה ארץ רום מנ"כ
ידידנו הנכבד והמפא"ר הרה"ח ר' יהודה אריה לייב ליכטנשטיין שליט"א
מחשבו אצרכי סילא אש חסידות
לרגל נישואי בתו החשובה תת"י
יה"ד שיוזכה לראות מהם דורות שירים ומבורכים וכו"ס
כשתיה בורכת - המערכת

מבקש להשפיע?

להלהבה הפנימית בוערת בך ללא הפסקה?

אש החסידות יוקדת בך ואתה חפץ להבעיר כל נשמה?

אל תחזיק טובה לעצמך!

פרטים בקרוב...

מסילות ללב

הרה"ג ר' יהודה וויינער שליט"א

יו"ר מכון יסוד החסידות

נר על הראש

איך משיגים נר דולק על הראש?

חז"ל מספרים על אדם, שעמד בנסיון גדול מאוד, ומאז שעמד באותו נסיון, היה נר דולק על ראשו משמים (עיין שבת נו: וברש"י סנהדרין לא:).

זה הוא אותו נר דולק שדולק על ראשו של כל אחד מאיתנו, לפני בואו לאור העולם (נדה ל:). והוא הדולק על כל מי שמתרחק מכל דבר עבירה. הוא הזוכה לאור ה', היא השכינה השורה על אדם שהוא זך ונקי מכל חטא, לאו דווקא זה שהרבה במצוות ומעשים טובים, אלא דווקא זה שמכין את נפשו שתהיה צחה ונקיה מכל זיהומא המפריעה לשכינה לשכון בתוכו, כך במבאר המאור עיניים בפרשייתנו.

שני מלכים ישנם, ממשיח ה'מאור עיניים'.

מלך אחד שמנהיג בעצמו את מלכותו, וכל פרטי המלכות נחתכים רק על פיו. ומלך אחר, שבניו הם מנהיגים את מלכותו. על פיהם ישק כל דבר, וכל פרוטה שיוצאת מאוצר המלכות תלויה במאמר פיהם.

מי משני המלכים מכובד יותר? בוודאי המלך שיש לו בנים שהוא יכול לסמוך עליהם בעיניים עצמות ולהנהיג את מלכותו על פיהם.

הנמשל הוא הקב"ה, שמוסר את הנהגת העולם אל בני ישראל שהתורה - שורש השפע - בידם. הקב"ה מייחל שנהיה משכן לקדושתו, שיוכל להנהיג את העולם על ידי תורתנו ותפילותינו. מה התנאי שהוא נותן לכך?

רק תנאי אחד! שנמוסר לו את פתחי הלב והעיניים! וכמאמר הירושלמי (פ"א ה"א) לא תתורו אחרי לבבכם, אמר רבי לוי ליבא ועינא תרי סרסורי דחטאה כמה דאת אמר (משלי כ"ג, כ"ו) תנה בני לבך לו ועיניך דרכי תצורנה, אמר הקב"ה אי ירבת לי עיניך ולבך אנא ידע דאת דילי. -אם תמסור לי עיניך ולבך, יודע אני שאתה שלי.

כאשר אדם מוסר את נאמנותו לה', ואומר להקב"ה - לא אתן מדרס רגל לשום דבר שנגד רצונך, מוסר לו הקב"ה כביכול את כל המפתחות. כל מה שרוצה לקבל, בתורה והשגת אלוקות, ברוחניות וגם בגשמיות לפעול על ידי תפילותיו, הכל נמסר לו!

זו היא הבשורה הגדולה, לכל מי שחפץ להיכנס לשער המלך! הקב"ה אינו מצפה

הזוכה לאור השכינה, הוא דווקא זה שמכין את נפשו שתהיה צחה ונקיה מכל זיהומא המפריעה לשכון בתוכו

מאתנו לעלות בסולמות השמימה, לא בשמים היא! כי אם קרוב אליך הדבר מאוד בפך ובלבבך - לעשותו! תשקיע את כל כחותיך בדבר אחד - לברוח כמפני האש מכל דבר שעלול לרחק אותך מהשם יתברך, והוא יתברך כבר יתן לך את הכוחות האדירים להגיע לכל השאר!

יצר ידוע הוא לספר סיפורים על צדיקי הדורות, ואז להפסיד באנחה - נו, מי יכול להגיע למדרגות גבוהות כאלה... היצר הרע ממש מרוצה מאנחה זאת. הוא אינו מזדעזע מסיפורי צדיקים, אם המסקנא היא שכל זה אינו קשור אלינו, ובפרט אם מסיימים באנחה מטובלת בניהוח של כפירה ופריקת עול, שכיום כבר אין צדיקים שדבוקים בה' בדרגות אלו. זה משהו שהיה פעם...

מה שהיצר הרע מנסה בכל כוחו להסתיר מאתנו, זה את האמת. שהדרך לזכות להשראת השכינה, היא רק על ידי העבודה העיקרית מכולם - להשקיע את כל הכוחות להתנתק מהרע, ומכל דבר שמרחק את האדם מהשראת השכינה, וכמובן במאור עיניים (שם).

הדבר השני שמנסה היצר הרע להסתיר, כך מלמדינו הבעל שם טוב הקדוש, נרמות בדברי המשנה 'מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם בלעם הרשע'. האם לבלעם הרשע יש שיטה? האם לו תלמידים? משיב הבעש"ט - כן! לבלעם יש שיטה של 'ברייטיקייט', המכונה 'נפש רחבה, רוח גבוהה'! רק שבלעם השתמש בשיטה במקום הלא נכון. המקום הנכון לכך הוא עבודת ה' - שבה צריך להשתמש ב'מוחין דגדלות', לשאוף לעבר המטרה הגבוהה ביותר, שהיא השראת השכינה בקרבנו, על אף הנטייה הרעה המעוטפת באצטלה של ענווה, 'להשאיר את העבודה לצדיקים'.

"צריך האדם שיעשה לו עזר מפני יצר הרע, על ידי שיעשה כנגדו היפך היצר הרע, שאם היצר הרע משפילו לומר אתה טפה סרוחה אשר מחומר קורצת, איך אפשר שיתקדש בגדר הקדושה והחסידיה וכו', אז יאחז במזדת הגאווה נגד היצר הרע, הלא נפשי חלק אלוה ממעל, ונברא בצלם אלהים, וראוי ליכנס בגדר הקדושה והחסידיה וכו' שכתבתי במקום אחר בשם מורי ביאור משנה ומה בין תלמידי אברהם אבינו עליו השלום לבין תלמידי בלעם הרשע" (צפנת פענח יתרו ס.).

יצא לאור ע"י

ממלכת אש החסידות העולמית (ע"פ)

כתובת: קדושת אהרן 14 בית שמש

לקבלת הגליון להזדהות ולהזדהות

טלפון: 02-5702061 פקס: 02-5026558

a025026558@gmail.com

לדרחבת הפנת הגליון ניתן להזמין 02-5026558 שלושה 3

שעות המענה בין 10:00 בבוקר עד 13:00 בצעדיים

טייערע איד

זכית לטעום מנוגע זין אור החסידות?
התחברת יותר להש"ת לתורתו ולמצוותיו?
אלפי אנשים מצפים גם הם להתקרב אליך ית'

בידך הדבר !!!

בעת שמחה, לע"נ, לברכה ולישועה
קח חלק בהפצה לעוד בתי מדרשות, שגם הם יזכו לאור הגדול ותוכה שהבעש"ט זי"ע ותלמידיו יעמדו לימין ברגעים הגדולים להתברך בכל מילי דמיטב

טלפון 02-5026558 שלושה 2 בין השעות 17:00-19:00

ר' פרשיות
וחג הפסח הבעש"ט

האזינו
לעשרות השיעורים
מגורלי המשפיעים
שליט"א

החסידיה פלאם

הבית לכל אברך ובחור חסיד

03-30-4444 ארה"ק

5183299222 ארה"ב

443300412858 אירופה